

ara neixen i es nodreixen de la fe en Jesucrist dins d'aquestes comunitats no poden ser acusats del pecat de separació, i l'Església catòlica els abraça amb respecte i amor fraternals. Ja que els qui creuen en Crist i han rebut degudament el baptisme queden constituïts en un certa comunió, bé que imperfecta, amb l'Església catòlica. En efecte, a causa de les diverses discrepàncies existents entre ells i l'Església catòlica, ja sigui en el camp de la doctrina, i també a vegades de la disciplina, ja sigui respecte a l'estructura de l'Església, s'oposen a la plena comunió eclesiàstica no pocs obstacles, a vegades molt greus, que el moviment ecumènic intenta de superar. Amb tot, justificats per la fe en el baptisme, queden incorporats a Crist i, per això, reben el nom de cristians amb tot el dret i els fills de l'Església catòlica els reconeixen amb justícia com a germans en el Senyor (**CONCILI VATICÀ II, Unitatis redintegratio, 3**).

19de gener: El Senyor és Crist, és a dir l'Ungit, no pas perquè hagués rebut un unguent escampat sobre el seu cap, sinó per mitjà de l'Esperit Sant, talment que ha esdevingut font de tota energia espiritual per a la naturalesa humana assumida per Ell. No solament és Ungit ans unció i tot, com es diu: "Aroma que s'escampa és el teu nom" (Ct 1), Ungit des del principi i després unguent. Mentre no

existia res a qui la divinitat comunicués el que li és propi, l'Ungit era un unguent que restava en si mateix; però en haver-se format la seva carn benaurada, que va rebre tota la plenitud de la divinitat (Col 2,9), a la qual Déu donà l'Esperit sense límits (Jn 3,34) i hi infongué tota la riquesa de la seva natura, aleshores l'oli vessat al seu damunt amb raó és anomenat crisma i ho és. En efecte, pel fet de comunicar-se, Crist l'ungit esdevingué crisma, unció vessada (**NICOLAU CABÀSILAS, ortodox bizantí s. XIV**).

20de gener: Detestava l'expressió justícia divina, que segons l'ús i costum dels doctors sempre havia entès en sentit filosòfic, com a justícia formal i activa en virtut de la qual Déu és just i castiga els pecadors i els injustos. Fins que gràcies a la pietat divina, després d'haver meditat nit i dia, vaig comprendre la relació entre dos passatges concatenats: "En l'Evangeli es revela la justícia salvadora de Déu" i "Diu l'Escriptura: Viurà el qui és just per la fe" (Rm 1,17). Vaig comprendre que la justícia de Déu no és

altra cosa sinó aquella per la qual el just viu el do de Déu, és a dir, la fe en Jesucrist, i que el significat de la frase era aquest: Per mitjà de l'Evangeli es revela la justícia de Déu, aquella justícia passiva per la qual Déu misericordiós ens fa justos per la fe. Vaig sentir-me un home renascut i vaig veure obertes de bat a bat les portes del paradís. Tota l'Esriptura se'm va aparèixer amb un nou rostre (**MARTÍ LUTER, reformador s. XVI**).

21 de gener: No solament volgué que l'anomenéssim Pare, sinó, específicament, nostre. És com si li demanéssim d'aquesta manera: Pare, que sou tan indulgent amb els vostres fills, que us costa tan poc de perdonar, nosaltres els vostres fills us cridem i demanem, segurs i plenament convençuts que, encara que totalment indignes d'un tal Pare, no mostrareu envers nosaltres cap altre afecte que el paternal. Amb això som allçonats de no anomenar cadascú en particular Déu pare seu, sinó que cal que tots en comú li diguem Pare nostre, cosa que ens adverteix com ha de ser de gran el sentiment d'amor fraternal que ha d'haver-hi entre tots aquells qui tenim en comú un Pare tan excels (**JOAN CALVÍ, reformador s. XVI**).

22 de gener: Benaürats els pacificadors. Pacificador és aquell qui, així que en té ocasió, fa

el bé a tothom; aquell qui, ple de l'amor de Déu i de tota la humanitat, no limita l'expressió del seu amor a la seva família, als seus parents i amics, als membres dels partits o grups ideològics més afins al seu pensament; ni tan sols no es redueix als qui participen de la mateixa fe preciosa. Ultrapassa aquests estrets límits i mira de fer el bé a tothom a qui pot, i manifesta el seu amor a veïns i estranys, a amics i enemics. Fa el bé a tothom quan en té oportunitat, és a dir, en totes les ocasions possibles traient partit del moment present (Ef 5,16). I no solament fa el bé d'una manera determinada, sinó que el fa en totes les formes possibles, emprant la seva capacitat, el seu poder i les facultats de l'ànima i del cos, els recursos econòmics, els interessos i la reputació (**JOHN WESLEY, anglicà metodista s. XVIII**).

23 de gener: Hem d'exposar insistentment com tots els mitjans divins de la Paraula i dels sacraments tenen a veure amb aquest home interior i que no és suficient escoltar la Paraula de Déu amb l'orella exterior, sinó que l'hem de deixar penetrar dins al fons del cor, de tal manera que hi sentim parlar l'Esperit Sant, és a dir, que sentim la unció i la força de la Paraula amb emoció viva i consol. No n'hi ha prou de ser batejat, sinó que l'home interior, a través del qual ens hem revestit del Crist, ha de ser conservat i n'hem de poder donar

testimoni en la nostra vida exterior. No n'hi ha prou d'haver rebut exteriorment la santa Cena, sinó que el nostre home interior, reconfortat amb aquest sant aliment, ha de créixer de debò (**PHILIPP JAKOB SPENER**, *luterà pietista s. XVII*).

24 de gener: Déu només se'ns manifesta com una realitat viva a través del Crist humà i diví; però el Crist no pot representar una realitat per a nosaltres, si no en conservem més que un record his-

tòric: cal que se'ns reveli no sols en el passat sinó també en el present; i aquesta revelació en el present ha de ser independent de les nostres limitacions personals. És l'Església qui ens proporciona aquesta realitat de Crist i de la vida de Crist, que ja no depèn de les nostres limitacions personals. Aquells qui creuen posseir personalment i directament les

revelacions absolutes i definitives de Crist, és evident que no es troben preparats per a gaudir-ne, i prenen per Crist els fantasmes de la pròpia imaginació. No hem de cercar la plenitud de Crist en la nostra esfera personal, sinó en la seva pròpia esfera universal, en l'Església (**VLADÍMIR SOLOVIOV**, *ortodox rus s. XIX*).

25 de gener: Cal que els catòlics, amb goig, reconeguim i valorin els tresors veritablement cristians, procedents del patrimoni comú, que es troben en els nostres germans separats. És just i saludable de reconèixer les riqueses de Crist i les virtuts en la vida d'aquells qui donen testimoni de Crist, a vegades fins al vessament de la sang: perquè Déu és sempre admirable i digne d'admiració en les seves obres. No es pot oblidar tampoc que tot allò que la gràcia de l'Esperit Sant obra en els germans separats pot conduir també a la nostra edificació. Allò que de veritat és cristià no pot oposar-se de cap manera als autèntics béns de la fe; al contrari, sempre poden fer que s'assoleixi més perfectament el mateix misteri de Crist i de l'Església (**CONCILI VATICÀ II**, *Unitatis redintegratio*, 4).

*Déu omnipotent i etern,
que reuniu els vostres fills dispersos, i els manteniu en la unitat,
mireu amb bondat el poble del vostre Fill,
a fi que tots els qui han rebut un mateix baptisme
visquin units per una mateixa fe i un mateix amor.*